

Sygn. akt IV P 95/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy w Inowrocławiu IV Wydział Pracy

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Alicja Lisiecka
Ławnicy:	Mariola Cierpisz Aleksandra Kalinska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Małgorzata Stanisław

po rozpoznaniu w dniu 9 listopada 2017 r. w Inowrocławiu

sprawy z powództwa **M. P.**

przeciwko **Izbie Administracji Skarbowej w B.**

o przywrócenie do pracy

1. przywraca powódkę do pracy u pozwanego na poprzednich warunkach,
2. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 3.480,00 zł (trzy tysiące czterysta osiemdziesiąt złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

SSR Alicja Lisiecka

Mariola Cierpisz Aleksandra Kalinska

Sygn. akt IV P 95/15

UZASADNIENIE

Powódka M. P. w pozwie z dnia 30 czerwca 2015r., wniesionym tego samego dnia do Sądu Rejonowego w Inowrocławiu i skierowanym przeciwko Izbie Skarbowej w B. domagała się uznania za bezskuteczne wypowiedzenia warunków pracy i płacy dokonanego przez pozwanego pismem z dnia 19 czerwca 2015r., doręczonym powódce w dniu 23 czerwca 2015r., a w przypadku upływu okresu wypowiedzenia - przywrócenia jej poprzednich warunków pracy i płacy. Powódka zażądała także zasądzenia na swoją rzecz od pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. Sprawa powyższa została zarejestrowana pod sygn. akt IV P 95/15.

W kolejnym pozwie, wniesionym do Sądu Rejonowego w Inowrocławiu nieco wcześniej, bo w dniu 15 czerwca 2015r. i również skierowanym przeciwko Izbie Skarbowej w B., powódka M. P. wniosła odwołanie od decyzji Dyrektora pozwanej Izby Skarbowej w B. nr(...) z dnia 1 czerwca 2015r., która nie uwzględniała jej sprzeciwu od oceny okresowej

członka korpusu służby cywilnej. Sprawa powyższa została zarejestrowana pod sygn. akt IV P 90/15 i postanowieniem z dnia 19 czerwca 2015r. przekazana według właściwości do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Bydgoszczy. Sąd Okręgowy w Bydgoszczy w dniu 1 września 2015r. postanowił przekazać sprawę w przedmiocie odwołania do rozpoznania, zgodnie z właściwością, Sądowi Rejonowemu- IV Wydziałowi Pracy w I., podkreślając, iż zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w uchwale z dnia 18 listopada 2014., sygn. akt II PZP 2/14 oraz w świetle art. 83 ust. 5 ustawy z dnia 21 listopada 2008r. o służbie cywilnej, do rozpoznania odwołania członka korpusu służby cywilnej wniesionego od oceny okresowej właściwy jest sąd rejonowy. Sprawa powyższa, po ponownym wpływie do Sądu Rejonowego w Inowrocławiu, została zarejestrowana pod sygn. akt IV P 139/15.

Zarządzeniem z dnia 29 września 2015r. sprawa o sygn. akt IV P 139/15 została połączona do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia ze sprawą o sygn. akt IV P 95/15.

Uzasadniając żądanie zgłoszone w sprawie o sygn. IV P 95/15 M. P. podała, że jest zatrudniona u strony pozwanej na podstawie mianowania nieprzerwanie od dnia 1 stycznia 1991r., ostatnio na stanowisku Kierownika (...) Referatu w I Samodzielnym Referacie Postępowań Podatkowych w Urzędzie Skarbowym w I., za wynagrodzeniem wynoszącym 4.435,48zł. Pismem z dnia 19 czerwca 2015r., doręczonym powódce w dniu 23 czerwca 2015r., pozwany pracodawca wypowiedział M. P. warunki pracy i płacy w zakresie stanowiska, komórki organizacyjnej oraz wynagrodzenia. Po upływie okresu wypowiedzenia strona pozwana zaproponowała powódce stanowisko starszego komisarza skarbowego w III Samodzielnym Referacie (...) Bezpośredniej za wynagrodzeniem 3.372,91zł. Wskazując podstawę prawną dokonanego wypowiedzenia pracodawca wymienił art. 42 k.p. oraz art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008r. o służbie cywilnej, a jako przyczynę wypowiedzenia wskazał brak oczekiwanego i wymaganego na zajmowanym przez powódkę stanowisku nadzoru nad terminowym, rzetelnym i starannym wykonywaniem obowiązków przez pracowników I (...) Referatu Postępowań Podatkowych i tym samym niewłaściwe wykonywanie obowiązków określonych na stanowisku zajmowanym przez powódkę oraz brak umiejętności właściwej organizacji pracy kierowanej przez M. P. komórki, skutkujące m.in. przewlekłością prowadzonych postępowań podatkowych, co potwierdziły protokoły z przeprowadzonych kontroli wewnętrznych. Pozwany podkreślił, iż powyższe okoliczności, jak również utrata zaufania do powódki jako kierownika I (...) Referatu Postępowań Podatkowych, a także potrzeba zapewnienia właściwej realizacji zadań w I Samodzielnym Referacie Postępowań Podatkowych, uzasadniały i czyniły racjonalnym wypowiedzenie powódce dotychczasowych warunków pracy i płacy.

W ocenie powódki wypowiedzenie jej jako pracownikowi zatrudnionemu na podstawie mianowania warunków pracy i płacy, w świetle ustawy o służbie cywilnej, jest niedopuszczalne albowiem in casu nie zaistniały żadne przyczyny uzasadniające to wypowiedzenie, ściśle wskazane w art. 62-75 przywołanej ustawy, a ponadto jest także merytorycznie nieuzasadnione, gdyż powódka nie dopuściła się żadnej zwłoki, a przypisywane jej zaniedbania szczegółowo opisane w piśmie z dnia 19 czerwca 2015r., nie mają odzwierciedlenia w rzeczywistości. Niezależnie od bezzasadności zarzutów, które postawione zostały powódce, ani ich rozmiar, ani charakter, w żadnej mierze- w ocenie M. P.- nie mogą uzasadniać tak daleko idącej decyzji, jak odwołanie powódki z funkcji kierowniczej i obniżenie jej- jako pracownikowi, który nienaganne przepracował blisko 30 lat- o 25% wynagrodzenia.

Co do żądania zgłoszonego w połączonej sprawie o sygn. IV P 139/15, a dotyczącego odwołania powódki od decyzji Dyrektora pozwanej Izby Skarbowej w B. nr (...) z dnia 1 czerwca 2015r., która nie uwzględniała jej sprzeciwu od oceny okresowej członka korpusu służby cywilnej, powódka wskazała, że w/wym. decyzja oraz poprzedzająca ją ocena okresowa za okres pracy od dnia 19 kwietnia 2013r. do dnia 11 maja 2015r., tj. 3,0- pozytywna na poziomie oczekiwań, zostały wydane bez uzasadnionych podstaw obowiązujących wg kryteriów odnoszących się do ocen okresowych członka korpusu służby cywilnej. W konsekwencji powódka zażądała uchylenia w całości kwestionowanej decyzji i orzeczenia co do istoty sprawy zgodnie z obowiązującymi kryteriami dokonywanych ocen, ewentualnie uchylenia zaskarżonej decyzji i przekazania sprawy do ponownego rozstrzygnięcia.

Pozwana Izba Skarbowa w B. wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na swoją rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych(k. 23-25)

W odpowiedzi na pozew z dnia 11 sierpnia 2015r., odnosząc się do żądania uznania za bezskuteczne wypowiedzenia z dnia 19 czerwca 2015r. zmieniającego dotychczasowe warunki pracy i płacy określone w związku z mianowaniem z dniem 1 listopada 1998r., strona pozwana wskazała, że żądanie powyższe jest bezzasadne i nie znajduje uzasadnienia w obowiązujących przepisach prawa. Podkreśliła, iż powódka błędnie utożsamia okoliczności zawarcia stosunku pracy z dniem 1 listopada 1998r. na podstawie mianowania, z objętym wzmoczoną ochroną prawną stosunkiem pracy na podstawie mianowania urzędnika służby cywilnej, gdyż z dniem 1 stycznia 2008r. dotychczasowe stosunki pracy osób zatrudnionych na podstawie mianowania na zasadach określonych w ustawie z dnia 16 września 1982r. o pracownikach urzędów państwowych, przekształciły się w stosunki pracy na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, co oznacza, iż łączący strony stosunek pracy nie podlega wzmoczonej ochronie, a podniesiony w pozwie zarzut, iż dokonane wypowiedzenie było w świetle obecnie obowiązującej ustawy o służbie cywilnej niedopuszczalne, jest bezzasadny.

Przechodząc z kolei do kwestionowanego przez M. P. nienależytego wykonywania obowiązków pracowniczych, stanowiącego przyczynę wypowiedzenia, pozwana zaznaczyła, że nienależyte wykonywanie obowiązków pracowniczych stanowi uzasadnioną przyczynę wypowiedzenia nie tylko wówczas, gdy jest zawinione, lecz także, gdy jest niezawinione przez pracownika. Dla uznania zasadności wypowiedzenia decydujące znaczenie ma rodzaj i ciężar gatunkowy przyczyny wypowiedzenia, przy czym przyczyna wypowiedzenia powinna być konkretna i prawdziwa. W ocenie strony pozwanej wypowiedzenie powódce dotychczasowych warunków pracy i płacy było uzasadnione, gdyż powoływało się na rzeczywistą przyczynę w postaci nienależytego wykonywania obowiązków pracowniczych oraz braku umiejętności właściwej organizacji pracy kierowanej przez powódkę komórki, skutkujący m.in. przewlekłością prowadzonych postępowań podatkowych. Pozwana wskazała, iż powodów dokonanego wypowiedzenia można upatrywać się w ocenie okresowej powódki z dnia 11 maja 2015r., a także w ustaleniach kontroli przeprowadzonych w dniach od 11 do 31 lipca 2014r. w zakresie stosowania zarządzenia nr (...) Naczelnika Urzędu Skarbowego w I. w sprawie zasad wprowadzania przerw w module (...), a także od dnia 2 marca 2015r. do dnia 17 kwietnia 2015r. w zakresie zgodności wydawania postanowień z art. 140 Ordynacji podatkowej. O przewlekłości prowadzonych postępowań podatkowych świadczą z jednej strony wskazane w wypowiedzeniu z dnia 19 czerwca 2015r. akta spraw podatkowych przebadanych w toku wspomnianych wcześniej kontroli, a z drugiej- postanowienie Dyrektora Izby Skarbowej w B. z dnia 2 lutego 2015r., nr (...) /439-1/15 oraz z dnia 4 marca 2015r., nr (...) (...) uznające za uzasadnione ponaglenia dotyczące przewlekłości postępowania. W zakresie kontroli dotyczącej stosowania zarządzenia nr (...) Naczelnika Urzędu Skarbowego w I. w sprawie zasad wprowadzania przerw w module (...) ustalona, że w badanym okresie nie zostały naniesione przerwy do wszystkich spraw z badanego okresu, ponadto pracownicy referaty nadzorowanego przez powódkę nie znali w pełni zasad wprowadzania przerw w module przerw (...), a kierownik nie pełnił pełnego nadzoru na realizacją zadania dotyczącego ich nanoszenia. Odnośnie drugiej z przeprowadzonych kontroli, mającej miejsce w dniach 2 marca-17 kwietnia 2015r. i dotyczącej zasadności wydawania postanowień z art. 140 Ordynacji podatkowej (zasady przedłużania terminów), strona pozwana wskazała, że przewlekłość wyniknęła nie tylko z braku działania, kiedy wciąż nie upłynął termin załatwienia sprawy lub sprawa miała być załatwiona niezwłocznie, ale także z podejmowania działań wprawdzie w terminie, lecz działań nieefektywnych, bezcelowych lub w sposób nadmiernie przedłużony w czasie, a jednak nie pozwalających uczynić organowi zarzutu bezczynności.

Pozwana wskazała także, iż nie sposób zgodzić się ze stanowiskiem powódki, która za bezzasadne i krzywdzące w stosunku do jej osoby uznaje czynienie zarzutów przez pracodawcę w oparciu o dane dotyczące postępowań wszczętych w okresie, kiedy M. P. nie pełniła jeszcze nadzoru nad pracownikami prowadzącymi w/wym. postępowania albowiem prawnie irrelevantna jest okoliczność, kiedy owe postępowania zostały wszczęte, a istotną okolicznością jest to, kiedy i za czym działaniem bądź zaniechaniem do stwierdzonych uchybień doszło. W przedmiotowej sprawie uchybienia nastąpiły w okresie kiedy powódka była już przełożonym osób bezpośrednio prowadzących wspomniane postępowania.

Reasumując, pozwana wskazała, że to w gestii pracodawcy, a nie pracownika, pozostaje miejsce jego zatrudnienia i określenie warunków tego zatrudnienia, a biorąc pod uwagę wyżej przedstawione okoliczności oraz uwzględniając wiedzę merytoryczną i doświadczenie zawodowe powódki, strona pozwana zasadnie uznała, że istnieją podstawy do

zapropowania M. P. pracy na stanowisku starszego komisarza skarbowego w III Samodzielnym Referacie (...) Bezpośredniej.

Podczas czynności wyjaśniających w dniu 14 października 2015r.(k. 176-176v.) powódka wskazała, że z uwagi na upływ okresu wypowiedzenia zmieniającego, wnosi o przywrócenie jej na poprzednie stanowisko i warunki płacowe, a w części dotyczącej odwołania od oceny okresowej zażądała uchylenia kwestionowanej oceny okresowej, dokonania oceny pracy powódki i ustalenia ocen cząstkowych określonych jako „znacznie poniżej oczekiwań” na „na poziomie oczekiwań” lub „powyżej oczekiwań”, a z tzw. ostrożności procesowej wniosła o uchylenie oceny i zobowiązanie strony pozwanej do dokonania ponownej oceny powódki .

Pozwana Izba Skarbowa w B. podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko i nadal wniosła o oddalenie obu powództw, podkreślając, iż ocena okresowa pracy powódki za okres od dnia 19 kwietnia 2013r. do dnia 11 maja 2015r. ,dokonana w dniu 11 maja 2015r., była zasadna i w konsekwencji dała podstawę do wypowiedzenia zmieniającego warunki pracy i płacy powódki (k. 176v.).

Z uwagi na podjęte przez strony działania zmierzające do ugodowego zakończenia niniejszego postępowania(k. 176v.-177, k. 184-184v., k.196-196v., k.220-221), Sąd postanowieniem z dnia 6 czerwca 2016r.- na podstawie art. 178 k.p.c.- zawiesił postępowanie w sprawie (k.222). Postanowienie z dnia 6 czerwca 2016r. jest prawomocne od dnia 14 czerwca 2016r.(k. 223).

W toku niniejszego postępowania doszło o zmian organizacyjno-strukturalnych skutkujących zmianą podmiotu po stronie pozwanej- w miejsce Izby Skarbowej w B. weszła Izba Administracji Skarbowej w B..

Na wniosek powódki Sąd postanowieniem z dnia 10 maja 2017r.(k. 404), zgodnie z art. 181 pkt 2 k.p.c., podjął zawieszony postępowanie, a strony na rozprawie w dniu 13 lipca 2017r.(k. 896) zawarły ugodę w części dotyczącej odwołania powódki od decyzji dotyczącej jej oceny okresowej o następującej treści:

„ 1. Powódka M. P. i pozwana Izba Administracji Skarbowej w B. w zakresie decyzji dotyczącej oceny okresowej powódki M. P. jako członka korpusu służby cywilnej za okres pracy od dnia 19 kwietnia 2013 r. do dnia 11 maja 2015 r. ustalają, że pozwany dokona zmiany ocen cząstkowych w ten sposób, że:

- ocenę cząstkową w kryterium >Rzetelność i terminowość > z oceny poniżej oczekiwań (2) zmienia na ocenę na poziomie oczekiwań (3),

- ocenę cząstkową w kryterium >Zorientowania na osiągnięcie celów > z oceny poniżej oczekiwań (2) zmienia na ocenę powyżej oczekiwań (4),

2. Ugoda niniejsza wyczerpuje wszelkie roszczenia powódki dotyczące oceny okresowej jej pracy u pozwanego za okres od dnia 19 kwietnia 2013 r. do dnia 11 maja 2015 r.

3. Koszty postępowania stron w niniejszym postępowaniu dotyczącym odwołania od decyzji dotyczącej oceny okresowej powódki znoszą się wzajemnie”.

W związku z zawartą ugodą, Sąd postanowieniem z dnia 13 lipca 2017r.(k. 898), umorzył postępowania w sprawie w części dotyczącej decyzji pozwanego w przedmiocie oceny okresowej powódki i kosztami sądowymi, od uiszczenia których z mocy ustawy zwolniona była powódka obciążył Skarb Państwa. Postanowienie powyższe jest prawomocne od dnia 21 lipca 2017r.(k.899).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka M. P. jest zatrudniona u strony pozwanej od dnia 1 stycznia 1991r. , od dnia 1 listopada 1998r.- na podstawie mianowania, które z dniem 1 stycznia 2008r. uległo przekształceniu w stosunek pracy na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, ostatnio- od dnia 1 kwietnia 2014r.- była zatrudniona na stanowisku Kierownika (...)

Referatu w I Samodzielnym Referacie Postępowań Podatkowych w Urzędzie Skarbowym w I., za wynagrodzeniem wynoszącym(...). brutto miesięcznie.

(bezsporne)

Powódka to doświadczony pracownik i ceniony fachowiec, posiada bardzo szeroką wiedzę na temat zagadnień podatkowych i orzecznictwa podatkowego sądów polskich, jak i Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości.

(dowód- zeznania świadków: D. K. –k. 1193-1195,e-protokół z rozprawy z dnia 9.11.2017r., min. 00:10:56-00:48:49, A. Z. (1)-k. 1195-1196, e-protokół z rozprawy z dnia 9.11.2017r., min. 00:49:04-01:11:59)

Z okresowych ocen pracy powódki wynikało, iż M. P., jako kierownik Referatu Postępowań Podatkowych, w realizacji powierzonych zadań zawsze wykazywała pełne zaangażowanie, była nastawiona na rozwój i podnoszenie kwalifikacji, rozwijała swoje kompetencje, jako przełożony służyła radą i pomocą podległym pracownikom oraz koleżankom i kolegom z innych komórek organizacyjnych. Informacje, które przedkładała powódka, w ocenie jej przełożonego, były na wysokim poziomie merytorycznym, a sama M. P. w sytuacjach kryzysowych szybko reagowała i przyjmowała odpowiedzialność za skutki podjętych przez siebie decyzji obarczonych elementem ryzyka. Średnia arytmetyczna wszystkich ocen cząstkowych z oceny okresowej powódki wynosiła powyżej 3,5 do 4,5 punktu, tj. powyżej oczekiwań.

(dowód-ocena okresowa pracy powódki z dnia 24.03.2011r. za okres 2009-2011, z dnia 19.04.2013r. za okres 2011-2013.-k. 22-27 akt o sygn. IV P 139/15)

W dniu 11 maja 2015r. została sporządzona przez pozwanego pracodawcę ocena okresowa pracy powódki za okres pracy od dnia 19 kwietnia 2013r. do dnia 11 maja 2015r. W zakresie kryterium „Rzetelność i terminowość” oraz „Zorientowanie na osiąganie celów” powódka uzyskiwała oceny cząstkowe >poniżej oczekiwań (2 punkty)<, w pozostałych kategoriach, tj. „Wiedza specjalistyczna i umiejętność jej wykorzystania” i „Doskonalenie zawodowe”- otrzymała oceny >powyżej oczekiwań(4 punkty)<. Ogólna ocena okresowa pracy powódki za okres od dnia 19 kwietnia 2013r. do dnia 11 maja 2015r., stanowiąca średnią arytmetyczną z wszystkich w/wym. ocen cząstkowych obejmujących poszczególne, wyżej wymienione kryteria , wyniosła powyżej 2,5 do 3,5 punktu, tj. na poziomie oczekiwań.

(dowód-ocena okresowa pracy powódki za okres od dnia 19.04.2013r. do dnia 11.05.2015r.-k. 17-19 akt IV P 139/15)

Jeśli chodzi o kryterium „Rzetelność i terminowość”, obejmujące dbałość o przedstawianie wiarygodnych danych, faktów i informacji, po wnikliwym rozpoznaniu sytuacji z wykorzystaniem dostępnych źródeł, dbałość o przestrzeganie określonych przepisami terminów dotyczących wykonywanych zadań i wywiązywanie się z zadań w wyznaczonym przez przełożonego terminie i bez zbędnej zwłoki, to bezpośredni przełożony powódki- Zastępca Naczelnika Urzędu Skarbowego w I.- J. K., pracująca na tym stanowisku od dnia 1 marca 2015r., czyli zaledwie od 2 miesięcy przed dokonywaniem przedmiotowej oceny okresowej pracy powódki, oceniając M. P. uznał, iż powódka nie przestrzega określonych przepisami terminów, a przede wszystkim nie wymaga tej zasady od podległych pracowników. Stwierdził, że brak systematyczności pracy oraz brak wsparcia pracowników ze strony powódki powoduje , że wiele spraw jest przedłużanych lub sprawy są kończone w ostatnim dniu upływu terminu.

Odnosnie kryterium „Zorientowanie na osiąganie celów”, w którym mieści się planowanie działań i organizowanie pracy w celu wykonania zadań, umiejętność identyfikacji celów, określanie ram czasowych działania, przyjmowanie odpowiedzialności w trakcie realizacji zadań i wywiązywanie się z zobowiązań, ustalanie priorytetów działania, efektywne wykorzystywanie czasu, opracowywanie planów na odpowiednim poziomie szczegółowości i możliwych do realizacji, planowanie sposobu osiągnięcia celów, sprawdzanie realizacji działań z planem, dostosowanie planów i organizacji pracy do zmieniających się okoliczności oraz wykazywanie zaangażowania w realizację celów, przełożony powódki stwierdził brak odpowiedniej organizacji pracy, w wyniku czego zadania wykonywane są przez powódkę w długim okresie czasu, a organizacja pracy nie jest dostosowywana do zmieniających się okoliczności. Powyższe uchybienia w pracy M. P. zostały stwierdzone w toku kontroli przeprowadzonej w dniach od 1 do 31 lipca 2014 r., w zakresie stosowania zarządzenia nr (...) Naczelnika Urzędu Skarbowego w I. w sprawie zasad wprowadzania

przerw w module (...), a także w trakcie kontroli w dniach od 2 marca do 17 kwietnia 2015r. w zakresie zasadności wydawania postanowień z art. 140 Ordynacji podatkowej. Pozwany uznał, że wyniki wskazanych kontroli wykazały niedostateczne umiejętności organizacyjne powódki, brak stosownego motywowania podległych powódce pracowników do terminowego załatwiania spraw, co przekładało się na niedostosowanie organizacji pracy do zmieniających się okoliczności. M. P., nadzorując u podległych pracowników prowadzenie postępowań podatkowych, w niedostateczny sposób egzekwowała przestrzeganie zarówno wewnętrznych uregulowań funkcjonujących w Urzędzie Skarbowym w I., jak i przepisów prawa powszechnie obowiązującego.

Kontrola przeprowadzona w dniach od 1 do 31 lipca 2014r. dotycząca stosowania zarządzenia nr (...) Naczelnika Urzędu Skarbowego w I. w sprawie zasad wprowadzania przerwy w module (...) wykazała, że w badanym okresie nie zostały naniesione przerwy do wszystkich spraw z badanego okresu, a ponadto pracownicy referatu nadzorowanego przez powódkę nie znali w pełni zasad wprowadzania przerw module przerw (...), a kierownik, czyli M. P., nie pełnił pełnego nadzoru nad realizacją zadania dotyczącego ich nanoszenia.

Druga z kontroli, przeprowadzona w dniach od 2 marca do 17 kwietnia 2015r. i dotycząca zasadności wydawania postanowień z art. 140 Ordynacji podatkowej, tj. zasad odnoszących się do przedłużania terminów, wykazała, iż w sprawach o sygn. PPI-1/(...), (...)/(...), (...) (...), (...) (...), PPI-1/(...), (...) (...), PP- (...) (...), (...) (...), (...) (...), (...) (...), PPI-1/4111-WP-2/13 (sprawy postępowań podatkowych Folio-P. i W. G.) doszło do przewlekłości postępowania, rozumianej jako postępowanie długotrwałe i rozwlekłe, trwające ponad konieczność wyjaśnienia okoliczności faktycznych i prawnych niezbędnych do końcowego rozstrzygnięcia sprawy, pozostającej w związku przyczynowym z działaniem lub bezczynnością organu. O wytkniętej powódce w ocenie okresowej z dnia 11 maja 2015r. przewlekłości prowadzonych postępowań świadczyć miały również postanowienia Dyrektora Izby Skarbowej w B. z dnia 2 lutego 2015r., nr (...) (...) oraz z dnia 4 marca 2015r., nr (...) (...).

(dowód- postanowienia Dyrektora Izby Skarbowej w B. z dnia 2 lutego 2015r., nr (...) (...) oraz z dnia 4 marca 2015r. , nr (...) / (...)).

W dniu 20 maja 2015r. powódka wniosła sprzeciw od oceny okresowej jej pracy za okres od dnia 19 kwietnia 2013r. do dnia 11 maja 2015r., podnosząc, iż w obu kryteriach, tj. „Rzetelność i terminowość” oraz „Zorientowanie na osiągnięcie celów” kontestowana ocena okresowa zawiera nieprawdziwe informacje.

Dyrektor Izby Skarbowej w B. pismem z dnia 1 czerwca 2015r. , (...) , nie uwzględnił powyższego sprzeciwu, informując jednocześnie powódkę o możliwości i terminie wniesienia przez M. P. odwołania do Sądu Pracy.

Powódka wniosła takie odwołanie do Sądu Rejonowego-Sądu Pracy w I. w dniu 15 czerwca 2015r., a sprawa została pierwotnie zarejestrowana pod sygn. akt IV P 90/15, a następnie – po jej ponownym przekazaniu wg właściwości - pod sygn. akt IV P 139/15.

(dowód- sprzeciw powódki z dnia 20.05.2015r. od oceny okresowej z dnia 11.05.2015r. -k.11-16 akt IV P 139/15 i decyzja Dyrektora Izby Skarbowej w B. z dnia 1.06.2015r. -k. 10 akt IV P 139/15)

Pismem z dnia 19 czerwca 2015 r., doręczonym powódce w dniu 23 czerwca 2015r., strona pozwana złożyła powódce oświadczenie woli w przedmiocie wypowiedzenia dotychczasowych umownych warunków pracy i płacy powódki.

(dowód: pismo pozwanego z dnia 19.06 2015 r. k. – 10-12)

W powyższym piśmie pozwany wskazał, że wypowiada powódkę dotychczasowe warunki pracy i płacy określone w związku z mianowaniem z dniem 1 listopada 1998r. , zmieniane późniejszymi pismami, z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia, który upłył w dniu 30 września 2015r.

Jako przyczynę tej czynności pozwany pracodawca wskazał:

- brak oczekiwanego i wymaganego na zajmowanym przez powódkę stanowisku nadzoru nad terminowym, rzetelnym i starannym wykonywaniem obowiązków przez pracowników I (...) Referatu Postępowań Podatkowych i tym samym niewłaściwe wykonywanie obowiązków określonych na zajmowanym przez powódkę stanowisku oraz

- brak umiejętności właściwej organizacji pracy kierowanej przez powódkę komórki, skutkujące m. in. przewlekłością prowadzonych postępowań podatkowych, co potwierdzać miały protokoły z przeprowadzonych kontroli wewnętrznych.

Strona pozwana, wypowiadając powódce dotychczasowe warunki pracy i płacy, w uzasadnieniu szczegółowo powołała się na argumenty i wyniki kontroli znane już M. P., wskazane w uzasadnieniu oceny okresowej pracy powódki za okres od dnia 19 kwietnia 2013r. do dnia 11 maja 2015r., w kategorii „Rzetelność i terminowość” oraz „Zorientowanie na osiągnięcie celów”.

Dodatkowo pozwany powołał się na brak zaufania do powódki jako Kierownika I (...) Referatu Postępowań Podatkowych oraz na potrzebę zapewnienia właściwej realizacji zadań w I Samodzielnym Referacie Postępowań Podatkowych.

(dowód: pismo pozwanego z dnia 19.06 2015 r. k. 10-12 akt IV P 95/15)

Jednocześnie pismem z dnia 19 czerwca 2015r. strona pozwana zaproponowała powódce, po upływie zastosowanego okresu wypowiedzenia, tj. od dnia 1 października 2015r., nowe warunki pracy i płacy, a mianowicie pracę w Urzędzie Skarbowym w I., w wymiarze pełnego etatu, na stanowisku starszego komisarza skarbowego w III Samodzielnym Referacie (...) Bezpośredniej, za wynagrodzeniem zasadniczym w kwocie 3.372,91zł. brutto miesięcznie.

Pozwany poinformował powódkę, iż jeżeli przed upływem połowy okresu wypowiedzenia, tj. do dnia 15 sierpnia 2015r., nie złoży ona oświadczenia o odmowie przyjęcia nowych warunków pracy i płacy, będzie to równoznaczne z wyrażeniem zgody na proponowaną zmianę warunków pracy i płacy, a w razie odmowy przyjęcia przez powódkę zaproponowanych warunków pracy i płacy umowa rozwiąże się z okresem wypowiedzenia, tj. z dniem 30 września 2015r.

Pracodawca pouczył także powódkę o możliwości i terminie wniesienia odwołania do właściwego Sądu Pracy.

(dowód: pismo pozwanego z dnia 19.06 2015 r. k. – 10-12)

Powódka M. P. nie złożyła oświadczenia w przedmiocie odmowy przyjęcia zaproponowanych jej j/w. nowych warunków pracy i płacy, przez co wyraziła zgodę na proponowaną zmianę, w terminie wniosła jednak odwołanie do Sądu Pracy. Sprawa została zarejestrowana pod sygn. akt IV P 95/15.

(bezsporne)

Zarządzeniem z dnia 29 września 2015r. sprawa o sygn. akt IV P 139/15 została połączona do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia za sprawą o sygn. akt IV P 95/15.

(dowód-zarządzenie z dnia 29.09.2015r.-k. 71 akt IV P 139/15)

Postanowienia Dyrektora Izby Skarbowej w B. z dnia 2 lutego 2015r., nr (...)/(...) oraz z dnia 4 marca 2015r., nr (...)(...), zdaniem pozwanego pracodawcy uzasadniające kwestionowaną przez powódkę ocenę okresową jej pracy z dnia 11 maja 2015r., jak również stanowiące przesłanki wypowiedzenia w dniu 19 czerwca 2015r. M. P. dotychczasowych warunków pracy i płacy, zostały uznane w dniu 11 czerwca 2017r. przez Wyższą Komisję Dyscyplinarną Służby Cywilnej za wydane z rażącym naruszeniem prawa i jako takie nie mogące powodować żadnych skutków wobec powódki. W ocenie Wyższej Komisji Dyscyplinarnej Służby Cywilnej powódka M. P. jest niewinna, nie doprowadziła do jakiegokolwiek przewlekłości w prowadzonych postępowaniach podatkowych Folio-P. i W. G..

(bezsporne)

W związku z powyższym orzeczeniem Wyższej Komisji Dyscyplinarnej Służby Cywilnej z dnia 11 czerwca 2017r., strony doszły do porozumienia i w części dotyczącej odwołania powódki od decyzji Dyrektora Izby Skarbowej w B. dotyczącej oceny okresowej pracy powódki z dnia 11 maja 2015r., na rozprawie w dniu 13 lipca 2017r. zawarły ugodę następującej treści:

„ 1. Powódka M. P. i pozwana Izba Administracji Skarbowej w B. w zakresie decyzji dotyczącej oceny okresowej powódki M. P. jako członka korpusu służby cywilnej za okres pracy od dnia 19 kwietnia 2013 r. do dnia 11 maja 2015 r. ustalają, że pozwany dokona zmiany ocen cząstkowych w ten sposób, że:

- ocenę cząstkową w kryterium >Rzetelność i terminowość > z oceny poniżej oczekiwań (2) zmienia na ocenę na poziomie oczekiwań (3),

- ocenę cząstkową w kryterium >Zorientowania na osiągnięcie celów > z oceny poniżej oczekiwań (2) zmienia na ocenę powyżej oczekiwań (4),

2. Ugoda niniejsza wyczerpuje wszelkie roszczenia powódki dotyczące oceny okresowej jej pracy u pozwanego za okres od dnia 19 kwietnia 2013 r. do dnia 11 maja 2015 r.

3. Koszty postępowania stron w niniejszym postępowaniu dotyczącym odwołania od decyzji dotyczącej oceny okresowej powódki znoszą się wzajemnie”.

(dowód- ugoda z dnia 13.07.2017r. –k. 896)

W związku z zawarciem ugody, Sąd postanowieniem z dnia 13 lipca 2017r. umorzył postępowanie w sprawie w części dotyczącej decyzji pozwanego w przedmiocie w/wym. oceny okresowej powódki i rozstrzygnął o kosztach sądowych, od uiszczenia których z mocy ustawy zwolniona była powódka.

Postanowienie powyższe jest prawomocne od dnia 21 lipca 2017r.

(dowód- postanowienie tut. Sądu z dnia 13.07.2017r.-k. 898 i zarządzenie z dnia 24.07.2017r.-k. 899)

Mimo obalenia przez powódkę w postępowaniach wewnętrznych zarzutów, które legły u podstaw dokonanego przez pracodawcę w dniu 19 czerwca 2015r. wypowiedzenia zmieniającego oraz ugodowego zakończenia niniejszego postępowania w części dotyczącej odwołania powódki od oceny okresowej jej pracy za okres od dnia 19 kwietnia 2013r. do dnia 11 maja 2015r., pozwany pracodawca nadal domagał się in casu oddalenia przedmiotowego powództwa w części dotyczącej przywrócenia M. P. do pracy u pozwanego na poprzednich warunkach pracy i płacy, tj. na warunkach sprzed dnia 19 czerwca 2015r., zmieniając jedynie swoją dotychczasową argumentację i wywodząc, iż na skutek zmian ustrojowych administracji podatkowej w związku z powstaniem Krajowej Administracji Skarbowej, nie istnieje możliwość zaoferowania powódce poprzednich warunków pracy i płacy albowiem Urząd Skarbowy w I. uległ głębokiej reorganizacji, a wraz z nią likwidacji uległo stanowisko pracy poprzednio zajmowane przez powódkę.

(bezsporne)

W dniu 19 czerwca 2015r., tj. w dacie wypowiedzenia powódce warunków pracy i płacy na stanowisku Kierownika (...) Referatu w I Samodzielnym Referacie Postępowania Podatkowych, w Urzędzie Skarbowym w I. istniały trzy referaty postępowania podatkowych, tzw. PP I, PP II i PP III.

W kierowanym przez M. P. I Samodzielnym Referacie Postępowania Podatkowych (PP I) było zatrudnionych 8-10 pracowników, którzy zajmowali się m.in. prowadzeniem postępowania podatkowych, zwrotami podatku VAT oraz wydawaniem postanowień w sprawach przedłużenia terminu zwrotu podatku.

Współpraca powódki z podwładnymi układała się harmonijnie i bezproblemowo, nikt spośród nich nie wyrażał się o M. P. negatywnie, nie uskarżał się na pracę z nią. Powódka cieszyła się opinią mądrej osoby i fachowca w sprawie podatków. Posiadała zdolności analityczne, była kreatywna, koleżeńska, pomocna, samodzielna, wykazywała się inicjatywą oraz umiejętnościami w podejmowaniu decyzji w sposób obiektywny i bezstronny.

(dowód- zeznania świadków: D. K. –k. 1193-1195,e-protokół z rozprawy z dnia 9.11.2017r., min. 00:10:56-00:48:49, A. Z. (1)-k. 1195-1196, e-protokół z rozprawy z dnia 9.11.2017r., min. 00:49:04-01:11:59, regulamin organizacyjny US w I. z marca 2015r.-k.1177-1172, k. 1182)

Po wypowiedzeniu powódce w dniu 19 czerwca 2015r. dotychczasowych warunków pracy i płacy oraz po upływie okresu wypowiedzenia, M. P. od dnia 1 października 2015r.pracowała na pełen etat, na stanowisku komisarza skarbowego w III Samodzielnym Referacie (...) Bezpośredniej.

Powódkę na stanowisku Kierownika (...) Referatu w I Samodzielnym Referacie Postępowań Podatkowych zastąpiła K. N., dotychczas zajmująca się postępowaniami podatkowymi w zakresie sprzedaży nieruchomości.

(dowód- zeznania świadków: D. K. –k. 1193-1195,e-protokół z rozprawy z dnia 9.11.2017r., min. 00:10:56-00:48:49, A. Z. (1)-k. 1195-1196, e-protokół z rozprawy z dnia 9.11.2017r., min. 00:49:04-01:11:59)

W związku z powstaniem Krajowej Administracji Skarbowej, od marca 2017r. -zgodnie z nowym regulaminem organizacyjnym Urzędu Skarbowego w I.- zadania komórki organizacyjnej do spraw postępowań podatkowych wykonują referaty: I Referat Podatków Dochodowych i Podatku od Towarów i Usług, II Referat Podatków Dochodowych i Podatku od Towarów i Usług oraz Referat Podatków Majątkowych i Sektorowych.

I Referatem Podatków Dochodowych i Podatku od Towarów i Usług kieruje K. N.. W referacie obecnie jest zatrudnionych 7 osób oraz kierownik. Zakres obowiązków K. N. oraz pozostałych pracowników I Referatu Podatków Dochodowych i Podatku od Towarów i Usług w porównaniu z zakresem ich obowiązków w I Samodzielnym Referacie Postępowań Podatkowych zmniejszył się jedynie o obowiązek dokonywania zwrotów podatku Vat, poza tym pozostał bez zmian.

(dowód- zeznania świadków: D. K. –k. 1193-1195,e-protokół z rozprawy z dnia 9.11.2017r., min. 00:10:56-00:48:49, A. Z. (1)-k. 1195-1196, e-protokół z rozprawy z dnia 9.11.2017r., min. 00:49:04-01:11:59)

Zgodnie z przepisami, które weszły w życie w dniu 1 października 2017r. M. P. będzie mogła przejść na emeryturę z chwilą ukończenia 60 lat, a zatem w dniu 19 maja 2019r. , co też – na chwilę obecną – zamierza uczynić.

(dowód-przesłuchanie powódki M. P.–k. 1196-1197, e-protokół z rozprawy z dnia 9.11.2017r.-min. 01:12:30-01:50:19)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zaprezentowane przez strony, wyżej przywołane dokumenty zgromadzone w aktach niniejszej sprawy, jak również w aktach osobowych powódki, a także na podstawie zeznań świadków- byłych podwładnych powódki w I Samodzielnym Referacie Postępowań Podatkowych Urzędu Skarbowego w I., a mianowicie: D. K.(k. 1193-1195,e-protokół z rozprawy z dnia 9.11.2017r., min. 00:10:56-00:48:49) i A. Z. (1)(k. 1195-1196, e-protokół z rozprawy z dnia 9.11.2017r., min. 00:49:04-01:11:59) oraz na podstawie przesłuchania powódki M. P. (k. 1196-1197, e-protokół z rozprawy z dnia 9.11.2017r.-min. 01:12:30-01:50:19).

Wiarygodność dokumentów stanowiących dowód w analizowanej sprawie nie budziła żadnych wątpliwości Sądu, tym bardziej, iż były to dokumenty urzędowe korzystające z domniemania przewidzianego w art. 244 § 1 k.p.c., których prawdziwości nie kwestionowała także żadna ze stron niniejszego procesu.

Sąd dał wiarę zeznaniom przesłuchanych świadków D. K. i A. Z. (1), bowiem były one klarowne, jasne, zrozumiałe, logiczne i spójne, uzupełniały się wzajemnie, znajdowały też potwierdzenie w zebranych w sprawie dowodach z dokumentów. Okazały się one niezwykle przydatne pod kątem analizy przez Sąd przepisu art. 42§1 k.p. w zw. z art.

45 §1 i 2 k.p., a mianowicie czy żądane przez powódkę przywrócenie do pracy na warunkach sprzed dnia 19 czerwca 2015r. jest w ogóle możliwe lub celowe.

Co do przesłuchania powódki M. P.-zdaniem Sądu- na uwadze należało mieć okoliczność, iż zeznawała ona w sposób dla siebie korzystny, co jest specyficzne dla dowodu z przesłuchania stron.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo o przywrócenie M. P. do pracy u pozwanego na poprzednich warunkach pracy i płacy, tj. na warunkach sprzed dnia 19 czerwca 2015r. - w ocenie Sądu- było zasadne i jako takie podlegało uwzględnieniu w całości.

Na wstępie niniejszych rozważań wskazać należy, iż nie było sporne pomiędzy stronami, że pozwany pracodawca pismem z dnia 19 czerwca 2015r., doręczonym powódce w dniu 23 czerwca 2015r., wypowiedział M. P., z zachowaniem 3-miesięcznego okresu wypowiedzenia, dotychczasowe, umowne warunki pracy i płacy w części dotyczącej stanowiska pracy, komórki organizacyjnej oraz wynagrodzenia, zaś jako przyczynę tej czynności pozwany pracodawca powołał brak oczekiwanego i wymaganego na zajmowanym przez powódkę stanowisku nadzoru nad terminowym, rzetelnym i starannym wykonywaniem obowiązków przez pracowników I (...) Referatu Postępowań Podatkowych i tym samym niewłaściwe wykonywanie obowiązków określonych na zajmowanym przez powódkę stanowisku oraz brak umiejętności właściwej organizacji pracy kierowanej przez powódkę komórki, skutkujące m. in. przewlekłością prowadzonych postępowań podatkowych, co potwierdzać miały protokoły z przeprowadzonych kontroli wewnętrznych. Dodatkowo pozwany powołał się na brak zaufania do powódki jako Kierownika I (...) Referatu Postępowań Podatkowych oraz na potrzebę zapewnienia właściwej realizacji zadań w I Samodzielnym Referacie Postępowań Podatkowych.

Ponadto, co także pozostawało poza sporem, pismem z dnia 19 czerwca 2015r. strona pozwana zaproponowała powódce nowe warunki pracy i płacy, po upływie zastosowanego okresu wypowiedzenia, a mianowicie pracę na pełen etat na stanowisku starszego komisarza skarbowego, w III Samodzielnym Referacie (...) Bezpośredniej, za wynagrodzeniem zasadniczym miesięcznym w wysokości(...) brutto. Prawidłowo pouczyła także powódkę o terminie i sposobie wniesienia odwołania do Sądu Pracy.

W świetle przeprowadzonego in casu postępowania dowodowego, zwłaszcza zaś w kontekście zawartej w dniu 13 lipca 2017r. przez strony ugody w części dotyczącej oceny okresowej pracy powódki za okres od dnia 19 kwietnia 2013r. do dnia 11 maja 2015r. oraz poprzedzającego ją orzeczenia Wyższej Komisji Dyscyplinarnej Służby Cywilnej z dnia 11 czerwca 2017r. , stwierdzającego , iż postanowienia Dyrektora Izby Skarbowej w B. z dnia 2 lutego 2015r., nr (...) /439-1/15 oraz z dnia 4 marca 2015r., nr (...) /439-4/15, które uzasadniały kwestionowaną przez powódkę ocenę okresową jej pracy z dnia 11 maja 2015r., jak również stanowiły przyczynę wypowiedzenia w dniu 19 czerwca 2015r. M. P. dotychczasowych warunków pracy i płacy, zostały uznane za wydane z rażącym naruszeniem prawa i jako takie nie mogące powodować żadnych skutków wobec powódki- w ocenie Sądu-zdawać by się mogło, iż zdezaktualizowały się, a wręcz odpadły przyczyny, które sprowokowały niniejszy proces i w związku z powyższym pozwany pracodawca-organ państwowy, który winien działać racjonalnie, przestrzegać praworządności i pogłębiać zaufanie obywateli do organów administracji publicznej- zaniecha kontynuowania zbędnego, kosztowanego postępowania sądowego i zakończy przedmiotowy spór ugodą, do czego zresztą zgodnie z art. 10 k.p.c. był przez Sąd nakłaniany(k. 893). Tak się jednak nie stało, co Sąd stwierdza z wielkim ubolewaniem i dlatego też zasadność powództwa o przywrócenie powódce M. P. warunków pracy i płacy sprzed dnia 19 czerwca 2015r. musiała być formalnie rozpoznana i rozstrzygnięta w drodze wyroku.

W przedmiotowej sprawie doszło do wypowiedzenia przez pracodawcę wynikających z umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony warunków pracy i płacy. Powódka, uznając to wypowiedzenie za niesłuszne, wystąpiła z roszczeniem wynikającym z art. 42§1 k.p. w zw. z art. 45 §1 i 2 k.p., domagając się przywrócenia do pracy na poprzednich warunkach. Zgodnie z powyższym w razie ustalenia, że wypowiedzenie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony jest nieuzasadnione lub narusza przepisy o wypowiedzaniu umów o pracę, sąd pracy - stosownie do żądania pracownika - orzeka o bezskuteczności wypowiedzenia, a jeżeli umowa uległa już rozwiązaniu - o przywróceniu pracownika do

pracy na poprzednich warunkach albo o odszkodowaniu. Przepis art. 45 k.p. ustanawia powszechną zasadę ochrony trwałości umowy o pracę na czas nieokreślony w tym znaczeniu, że pozwala uznać za zgodne z prawem tylko takie jej wypowiedzenie przez pracodawcę, które może być ocenione jako uzasadnione, a poprzez regulację zawartą w art. 42§1 k.p. zasada ta znajduje zastosowanie także w sytuacji wypowiedzenia wynikających z umowy warunków pracy i płacy.

Prawidłowe wypowiedzenie wynikających z umowy o pracę na czas nieokreślony warunków pracy i płacy wymaga zarówno istnienia przyczyny wypowiedzenia, jak i wskazania jej w piśmie pracodawcy o wypowiedzeniu. W pierwszej kolejności należy więc zbadać, czy wypowiedzenie jest zgodne z prawem, czyli czy spełnia wymogi formalne. Dopiero po stwierdzeniu przez Sąd poprawności wypowiedzenia od strony formalnej, aktualizuje się konieczność badania tego, czy wypowiedzenie było uzasadnione. Wymogi formalne oświadczenia o wypowiedzeniu umowy zostały sformułowane w art. 30 § 3-5 k.p. Zgodnie z powyższym wypowiedzenie umowy o pracę na czas nieokreślony, jak również wypowiedzenie wynikających z takiej umowy warunków pracy i płacy, dokonywane przez pracodawcę powinno mieć formę pisemną, wskazywać przyczynę wypowiedzenia oraz zawierać pouczenie o prawie odwołania do Sądu pracy. Podana przyczyna wypowiedzenia powinna być dostatecznie skonkretyzowana, jasna i zrozumiała przede wszystkim dla adresata, czyli pracownika. Konkretność wskazania przyczyny uzasadniającej wypowiedzenie umowy o pracę (art. 30 § 4 k.p.) należy oceniać z uwzględnieniem innych, znanych pracownikowi okoliczności uściślających tę przyczynę (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 września 1998 r., I PKN 271/98, OSNP 1999/18/577, M.Prawn. 1999/11/45). Jest to szczególnie istotne, gdyż wskazanie przyczyny wypowiedzenia przesądza o tym, iż spór przed sądem pracy może się toczyć tylko w jej granicach a okoliczności podane pracownikowi na uzasadnienie tejże decyzji, a następnie ujawnione w postępowaniu sądowym, muszą być takie same, zaś pracodawca pozbawiony jest możliwości powoływania się przed organem rozstrzygającym spór na inne przyczyny mogące przemawiać za słuszością wypowiedzenia umowy (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 kwietnia 2010 r., II PK 306/09, LEX nr 602696). Obowiązkiem pracodawcy jest bowiem udowodnienie zasadności wypowiedzenia, może on to jednak czynić jedynie w oparciu o przyczyny wskazane w wypowiedzeniu. Zakres określonej przez pracodawcę przyczyny wypowiedzenia jest bowiem istotny przede wszystkim z punktu widzenia obrony pracownika przed nieuzasadnionym wypowiedzeniem. Obrona ta stawałaby się iluzoryczna, gdyby pracodawca w toku sporu sądowego mógł powołać inną przyczynę uzasadniającą wypowiedzenie umowy o pracę lub wynikających z takiej umowy warunków pracy i płacy od tej, którą wskazał w wypowiedzeniu (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 1999 roku, sygn. I PKN 571/98, OSNP 2000, Nr 7, poz. 266).

W rozpoznawanej sprawie wypowiedzenie wynikających z umowy na czas nieokreślony warunków pracy i płacy z dnia 19 czerwca 2015r. zachowało wymogi formalne określone w przywołanym wyżej art. 30 § 3-5 k.p. Sporządzone zostało w formie pisemnej, zostały w nim również wskazane przyczyny wypowiedzenia, a powódka M. P. nie podnosiła, że przyczyny te były dla niej niezrozumiałe czy niekonkretne. Pismo zawierające oświadczenie o wypowiedzeniu warunków pracy i płacy zawierało również pouczenie o przysługującym odwołaniu do Sądu Pracy. W ocenie Sądu należało zatem uznać, że pod względem formalnym wypowiedzenie było prawidłowe.

Skoro wypowiedzenie wynikających z umowy łączącej strony warunków pracy i płacy okazało się poprawne pod względem formalnym, to następnie obowiązkiem Sądy stało się dokonanie oceny, czy wypowiedzenie to było merytorycznie uzasadnione. Skuteczność wypowiedzenia zależy bowiem nie tylko od spełnienia formalnego wymogu wskazania przyczyny uzasadniającej wypowiedzenie, lecz również od tego, czy przyczyna ta jest prawdziwa, rzeczywista i uzasadniona w rozumieniu art. 45§ 1 k.p. Należy przy tym wskazać, że zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem Sądu Najwyższego (vide: m.in. wyroki z dnia 2 września 1998 r., I PKN 271/98, OSNAPiUS 1999 nr 8, poz. 577, z dnia 24 marca 1999 r., I PKN 673/98, Monitor Prawniczy 1999 nr 12, poz. 9, z dnia 15 kwietnia 1999 r., I PKN 9/99, OSNAPiUS 2000 nr 12, poz. 464, z dnia 18 kwietnia 2001 r., I PKN 370/00, OSNAPiUS 2003 nr 3, poz. 65 oraz uzasadnienia wyroków z dnia 7 kwietnia 1999 r., I PKN 645/98, OSNAPiUS 2000 nr 11, poz. 420 i z dnia 13 października 1999 r., I PKN 304/99, OSNAPiUS 2001 nr 4, poz. 118), podanie w oświadczeniu o wypowiedzeniu umowy o pracę przyczyny pozornej (nieprawdziwej, nierzeczywistej, nieistniejącej) jest równoznaczne z brakiem wskazania przyczyny uzasadniającej wypowiedzenie, co oznacza, że wypowiedzenie jest nieuzasadnione w rozumieniu art. 45§ 1 k.p. W konsekwencji wypowiedzenie umowy o pracę jest nieuzasadnione nie tylko wtedy,

gdy wskazana w nim przyczyna faktycznie zaistniała, lecz była zbyt małej wagi, aby stanowić podstawę rozwiązania łączącego strony stosunku pracy, ale także wówczas, gdy przyczyna ta okazała się pozorna (fikcyjna, nierzeczywista, nieprawdziwa, nieistniejąca) i z tego właśnie względu nieuzasadniająca wypowiedzenia, a więc powodująca uznanie tego wypowiedzenia za nieuzasadnione. W obu przypadkach brak takiej przyczyny (uzasadniającej wypowiedzenie umowy o pracę) rodzi po stronie pracownika powstanie roszczeń określonych w art.45§ 1 k.p.

W analizowanej sprawie wskazanymi przez pracodawcę przyczynami wypowiedzenia powódce w dniu 19 czerwca 2015r. wynikających z umowy warunków pracy i płacy były: brak oczekiwanego i wymaganego na zajmowanym przez powódkę stanowisku nadzoru nad terminowym, rzetelnym i starannym wykonywaniem obowiązków przez pracowników I (...) Referatu Postępowań Podatkowych i tym samym niewłaściwe wykonywanie obowiązków określonych na zajmowanym przez powódkę stanowisku oraz brak umiejętności właściwej organizacji pracy kierowanej przez powódkę komórki, skutkujące m.in. przewlekłością prowadzonych postępowań podatkowych, co potwierdzać miały protokoły z przeprowadzonych kontroli wewnętrznych. Dodatkowo pozwany powołał się na wyniki z powyższych okoliczności brak zaufania do powódki jako Kierownika I (...) Referatu Postępowań Podatkowych oraz na potrzebę zapewnienia właściwej realizacji zadań w I Samodzielnym Referacie Postępowań Podatkowych. Ciężar dowodu w zakresie wykazania prawdziwości w/wym. przyczyn spoczywał na pozwanym pracodawcy (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 1977 r., I PRN 17/77, OSNC 1977/9/172). Okazało się jednak, iż zdeterminowana powódka uruchomiła wewnętrzne procedury i w drodze orzeczenia Wyższej Komisji Dyscyplinarnej Służby Cywilnej z dnia 11 czerwca 2017r. uzyskała stwierdzenie, iż postanowienia Dyrektora Izby Skarbowej w B. z dnia 2 lutego 2015r., nr (...) /439-1/15 oraz z dnia 4 marca 2015r., nr (...) (...), które uzasadniały kwestionowaną przez powódkę ocenę okresową jej pracy z dnia 11 maja 2015r., jak również stanowiły przyczynę wypowiedzenia w dniu 19 czerwca 2015r. M. P. dotychczasowych warunków pracy i płacy, zostały uznane za wydane z rażącym naruszeniem prawa i jako takie nie mogące powodować żadnych skutków wobec powódki.

Powyższe - zdaniem Sądu- w sposób nie budzący żadnych wątpliwości wskazuje, że przyczyny podane przez pracodawcę w wypowiedzeniu zmieniającym z dnia 19 czerwca 2015r. nie były związane ze sposobem świadczenia pracy przez powódkę i rozważając na płaszczyźnie art. 30 § 4 k.p. kwestię ujęcia przyczyn wypowiedzenia powódce warunków pracy i płacy wskazanych w piśmie z dnia 19 czerwca 2015r., należało uznać, że są one niezgodne z rzeczywistością, co zmusiło M. P. do wytoczenia niniejszego powództwa.

Podsumowując, w świetle powyższych rozważań należało uznać, że wszystkie przyczyny wypowiedzenia powódce wynikających z umowy o pracę warunków pracy i płacy, wskazane w oświadczeniu z dnia 19 czerwca 2015r. były nieprawdziwe, co sprawiło, iż Sąd zobowiązany był uznać wypowiedzenie zmieniające za nieuzasadnione, co już w rezultacie przesądzało o zasadności roszczenia zgłoszonego przez powódkę, a wynikającego z art. 45 k.p.

Powódka domagała się przywrócenia do pracy u pozwanego na poprzednich warunkach, tj. na warunkach pracy i płacy sprzed dnia 19 czerwca 2015r. Art. 45§2 k.p. stanowi, iż Sąd pracy może nie uwzględnić żądania pracownika uznania wypowiedzenia za bezskuteczne lub przywrócenia do pracy, jeżeli ustali, że uwzględnienie takiego żądania jest niemożliwe lub niecelowe; w takim przypadku sąd pracy orzeka o odszkodowaniu. W orzecznictwie Sądu Najwyższego (vide: wyrok z dnia 12 maja 2011 r., II PK 276/10, OSNP 2012/13-14/164) przyjmuje się, że z art. 45§ 1 i 2 k.p. wynika zasada rozstrzygania sprawy o roszczenia wskazane w § 1 tego artykułu zgodnie z żądaniem pracownika, natomiast zasądzenie odszkodowania w miejsce żadanego przywrócenia do pracy może nastąpić wyjątkowo, gdy przywrócenie do pracy jest niemożliwe lub niecelowe (vide: wyroki Sądu Najwyższego z dnia 16 kwietnia 2003 r., I PK 154/02, Prawo Pracy 2003 nr 11, s. 35 oraz z dnia 25 lipca 2006 r., I PK 56/06, Monitor Prawny 2007 nr 4, s. 206). Ocena w tym zakresie powinna zmierzać do wyjaśnienia, na ile w świetle okoliczności konkretnej sprawy restytucja rozwiązanego - w drodze wypowiedzenia umowy - stosunku pracy jest realna i czy reaktywowany w wyniku wyroku sądowego stosunek pracy ma szansę na prawidłowe funkcjonowanie. W wyroku z dnia 24 sierpnia 2010 r. w sprawie o sygn. akt I PK 43/10 (LEX nr 1217622) Sąd Najwyższy natomiast wskazał, że wskazane w komentowanym przepisie przesłanki orzekania przez sąd pracy o odszkodowaniu w postaci niemożliwości bądź niecelowości uznania wypowiedzenia za bezskuteczne lub przywrócenia do pracy zostały sformułowane przez ustawodawcę w sposób bardzo szeroki. Ocena, czy w konkretnej sprawie istnieją warunki zastosowania tegoż unormowania, pozostawiona

została sądowi rozstrzygającemu spór. Nie może być ona dowolna, lecz każdorazowo powinna być poprzedzona dokonaniem stosownych ustaleń faktycznych pod kątem dalszego funkcjonowania restytuowanego stosunku pracy (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 1999 r., I PKN 641/98, OSNP 2000, Nr 11, poz. 416). Nadanie zwrotom niedookreślonym użytym w komentowanym przepisie ("niemożliwe" lub "niecelowe") konkretnej treści, zależy zaś od indywidualnych okoliczności faktycznych każdego przypadku. W judykaturze przyjmuje się, że niemożliwość lub niecelowość orzeczenia o przywróceniu do pracy może być spowodowana zarówno okolicznościami dotyczącymi pracodawcy jak i pracownika. Ocena zgłoszonego przez pracownika żądania restytucji stosunku pracy w aspekcie unormowania art. 45 §2 k.p. następuje z uwzględnieniem takich faktów, jak z jednej strony zmiana sytuacji pracodawcy wskutek zadziałania siły wyższej lub nieprzewidzianych, przypadkowych zdarzeń, uniemożliwiających kontynuowanie dotychczasowej działalności i zatrudnianie pracowników (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 1998 r., I PKN 104/98, OSNP 1999, Nr 10, poz. 334), likwidacja stanowiska pracy i brak środków finansowych na jego odtworzenie (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 maja 1999 r., I PKN 57/99, OSNP 2000, Nr 15, poz. 576), redukcja etatów, o ile dotyczy grupy pracowniczej, do której zalicza się przywrócony do pracy pracownik (vide: wyroki Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 1998 r., I PKN 566/97, OSNP 1999, Nr 5, poz. 166; z dnia 23 stycznia 2002 r., I PKN 819/00, LEX nr 55126 i z dnia 29 listopada 2005 r., II PK 101/05, OSNP 2006, nr 19 - 20, poz. 300), ale już nie długotrwałość postępowania sądowego z odwołania pracownika od wypowiedzenia umowy o pracę, czy zatrudnienie w miejsce zwolnionego pracownika innej osoby w trakcie procesu, gdyż pracodawca powinien się liczyć z możliwością przegrania sporu i powrotu pracownika do zakładu (vide: wyroki Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 1998 r., I OKN 572/97, OSNP 1999, Nr 3, poz. 83 i z dnia 15 października 1999 r., I PKN 295/99, OSNP 2001, Nr 5, poz. 145). Z drugiej zaś strony uwzględnia się okoliczności dotyczące osoby pracownika, a więc będący przyczyną wypowiedzenia umowy o pracę sposób wywiązywania się pracownika z obowiązków zawodowych, implikujący utratę zaufania pracodawcy czy możliwość negatywnej reakcji załogi na przywrócenie pracownika do pracy (vide: wyroki Sądu Najwyższego z dnia 13 listopada 1997 r., I PKN 343/97, OSNP 1998, Nr 19, poz. 563; z dnia 14 lipca 1999 r., I PKN 148/99, OSNP 2000, Nr 19, poz. 711; z dnia 17 listopada 1999 r., I PKN 366/99, OSNP 2001, Nr 7, poz. 220; z dnia 24 marca 2000 r., I PKN 544/99, OSNP 2001, Nr 15, poz. 481 z dnia 8 czerwca 2006 r., II PK 315/05, OSNP 2007, nr 11 - 12, poz. 159), długotrwały i głęboki konflikt pracownika z przełożonymi lub współpracownikami, zawiniony przez odwołującego się lub powstały na tle dotyczących go okoliczności, powodujący konieczność podejmowania środków zaradczych celem przywrócenia dyscypliny pracy (vide: wyroki Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 1997 r., I PKN 374/97, OSNP 1998, Nr 17, poz. 508; z dnia 28 lipca 1998 r., I PKN 168/98, OSNP 2000, Nr 21, poz. 784; z dnia 4 października 2000 r., I PKN 531/00, OSNP 2002, Nr 10, poz. 234; z dnia 8 czerwca 2006 r., II PK 315/05, OSNP 2007, nr 11 - 12, poz. 159), czy wreszcie czynienie przez pracownika z przysługującego mu prawa żądania przywrócenia do pracy użytku sprzecznego z jego społeczno - gospodarczym przeznaczeniem, gdy w związku ze stanem zdrowia pracownik nie może wykonywać części zadań przypisanych zajmowanemu przezeń stanowisku (vide: wyroki Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 1998 r., I PKN 502/98, OSNP 2000, Nr 3, poz. 107 i z dnia 22 września 1999 r., I PKN 271/99, OSNP 2001, Nr 2, poz. 41). Nie można jednak odmówić żądaniu pracownika przywrócenia go do pracy tylko z tego powodu, że przyczyną uwzględnienia powództwa jest niewielki stopień naruszenia przez pracodawcę przepisów o wypowiedaniu umów o pracę (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 sierpnia 1999 r., I PKN 185/99, OSNP 2000, Nr 22, poz. 811), ani też pomijać występujących po stronie pracownika pozytywnych dlań okoliczności, przemawiających za przywróceniem go do pracy (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., I PKN 144/02, OSNP 2004, Nr 13, poz. 225). Najpełniej problem oceny roszczenia pracownika o przywrócenie do pracy z punktu widzenia kryterium "możliwości" i "celowości" jego dalszego zatrudnienia ujął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10 października 2000 r., I PKN 66/00 (OSNP 2002, Nr 10, poz. 235) wyjaśniając, że ocena ta powinna uwzględniać takie okoliczności, jak: rodzaj przyczyny rozwiązania stosunku pracy ("ciężkie" czy "zwykle" naruszenie obowiązków pracowniczych, przyczyny niezwiązane z osobą pracownika itp.), podstawa orzeczenia o przywróceniu do pracy (bezzasadność zarzutów, czy też naruszenie przez pracodawcę wymagań formalnych obowiązujących przy rozwiązywaniu umów o pracę), skutki mogące wynikać dla jednej i drugiej strony z przywrócenia pracownika do pracy lub zasądzenia na jego rzecz odszkodowania (konieczność ponownego rozwiązania przez pracodawcę stosunku pracy, zwolnienia dobrze pracujących pracowników, możliwość odrodzenia się sytuacji konfliktowej w zakładzie pracy, pozbawienie pracownika okresu zatrudnienia wymaganego do nabycia pewnych uprawnień).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt analizowanej sprawy należy - w ocenie Sądu- stwierdzić, że przywrócenie powódce M. P. warunków pracy i płacy sprzed dnia 19 czerwca 2015r. jest i możliwe, i celowe.

Należy bowiem podkreślić, iż przedmiotowe wypowiedzenie zmieniające zostało dokonane przez stronę pozwaną w oparciu o nierzeczywiste przyczyny i dotknęło zaangażowanego, niezwykle fachowego, zajmującego od 25 lat kierownicze stanowisko pracownika, doprowadzając w efekcie do jego zupełnie nieuzasadnionej zawodowej degradacji. Nie może również zniknąć z pola widzenia fakt, iż powódka, mimo, iż w dniu wypowiedzenia warunków pracy i płacy nie była objęta ochroną przedemerytalną wskazaną w art. 45 § 3 k.p.c. w zw. z art. 39 k.p., to jednak winna mieć przywrócone poprzednie warunki pracy i płacy, gdyż obecnie, od dnia 1 października 2017r., w związku z reformą emerytalną, wiek emerytalny kobiet został obniżony do 60 lat, nie zmienił się zaś sposób ustalania wysokości świadczenia emerytalnego. Wysokość emerytury nadal zależy od kwoty zwaloryzowanych składek na koncie ubezpieczonego, zwaloryzowanego kapitału początkowego, środków zapisanych na subkoncie oraz średniego dalszego trwania życia, co oznacza, że o wysokości emerytury decyduje całość odprowadzanych składek na ubezpieczenie emerytalne, a ich wysokość podyktowana jest m.in. wysokością uzyskiwanego przez pracownika wynagrodzenia. Skoro powódka na skutek nieuzasadnionego wypowiedzenia zmieniającego, w miejsce dotychczasowego wynagrodzenia zasadniczego wynoszącego 4.435,48zł. brutto, otrzymywała wynagrodzenie w kwocie 3.372,91zł. brutto, zatem nie sposób przyjąć, iż przywrócenie jej warunków płacy sprzed dnia 19 czerwca 2015r. byłoby niecelowe. Wręcz przeciwnie, aby M. P. mogła w przyszłości liczyć na wyższą emeryturę, powinna otrzymywać wyższe wynagrodzenie, takie jak przed wypowiedzeniem jej dotychczasowych warunków pracy i płacy, to zaś zagwarantować może jej jedynie restytucja stosunku pracy na warunkach istniejących przed dniem 19 czerwca 2015r.

W ocenie Sądu za przywróceniem powódce warunków pracy i płacy sprzed dnia 19 czerwca 2015r. przemawiały także okoliczności dotyczące samej osoby powódki jako pracownika. Z zeznań świadków D. K. i A. Z. (2), ale również z obszernej dokumentacji, wcześniejszych ocen okresowych pracy M. P., jak również z oświadczenia strony pozwanej złożonego na rozprawie w dniu 9 listopada 2017r.(k. 1197), wynika, iż powódka prezentuje wysoki poziom wiedzy merytorycznej i przez to postrzegana jest jako podatkowy specjalista. Dodatkowo skuteczne zakwestionowanie w niniejszym procesie wskazanych w piśmie z dnia 19 czerwca 2015r. przyczyn wypowiedzenia jej wynikających z umowy warunków pracy i płacy, świadczy o tym, że powódka w sposób należyty wywiązywania się z obowiązków zawodowych, a podnoszona przez pozwanego utrata zaufania pracodawcy do powódki – w świetle przeprowadzonego postępowania dowodowego- okazała się nieusprawiedliwiona. Nie zachodzi także w sprawie możliwość negatywnej reakcji załogi na przywrócenie powódki do pracy na poprzednio zajmowane stanowisko kierownicze, gdyż byli współpracownicy, podwładni M. P. nadal widzą sposobność dalszej wspólnej pracy z powódką.

Okolicznością, która wyłączać miałyby możliwość zatrudnienia powódki na warunkach sprzed dnia 19 czerwca 2015r. nie jest –w ocenie Sądu- podnoszona przez pozwanego reorganizacja izb i urzędów skarbowych, która doprowadziła do likwidacji dotychczasowego stanowiska pracy powódki, a wcześniej zatrudnienie na stanowisku Kierownika (...) Referatu w I Samodzielnym Referacie Postępowania Podatkowych w Urzędzie Skarbowym w I., w miejsce powódki, K. N.. Zdaniem Sądu sam przebieg niniejszego postępowania sądowego z odwołania pracownika od wypowiedzenia zmieniającego, dokonywane w jego trackie zmiany organizacyjne u pozwanego pracodawcy, czy też zatrudnienie w miejsce M. P. innej osoby, a nie np. powierzenie jej obowiązków Kierownika wskazywanego referatu, nie usprawiedliwiają odstąpienia przez Sąd od przywrócenia powódce dotychczasowych warunków pracy i płacy i zasądzenia w to miejsce stosownego odszkodowania. Pracodawca powinien bowiem liczyć się z możliwością przegrania sporu i powrotu pracownika do zakładu pracy. Same zaś zmiany organizacyjne w Urzędzie Skarbowym w I., które nastąpiły w marcu 2017r. –w ocenie Sądu- wcale nie świadczą o likwidacji stanowiska pracy zajmowanego przed dniem 19 czerwca 2015r. przez powódkę. Należy podkreślić, iż w chwili wypowiedzenia M. P. warunków pracy i płacy w (...) Urzędzie Skarbowym istniały trzy referaty postępowań podatkowych, tzw. PP I, PP II i PP III, a w kierowanym przez M. P. I Samodzielnym Referacie Postępowania Podatkowych (PP I) było zatrudnionych 8-10 pracowników, którzy zajmowali się m.in. prowadzeniem postępowań podatkowych, zwrotami podatku VAT oraz wydawaniem postanowień w sprawach przedłużenia terminu zwrotu podatku. Obecnie zadania organizacyjne do spraw postępowań podatkowych wykonują także trzy referaty, tyle że noszące inne nazwy, a mianowicie: I Referat

Podatków Dochodowych i Podatku od Towarów i Usług, II Referat Podatków Dochodowych i Podatku od Towarów i Usług oraz Referat Podatków Majątkowych i Sektorowych. I Referatem Podatków Dochodowych i Podatku od Towarów i Usług kieruje K. N., jest w nim –opórcz kierownika -zatrudnionych 7 osób. Zakres obowiązków K. N. oraz pozostałych pracowników I Referatu Podatków Dochodowych i Podatku od Towarów i Usług w porównaniu z zakresem ich obowiązków w I Samodzielnym Referacie Postępowań Podatkowych zmniejszył się jedynie o obowiązek dokonywania zwrotów podatku Vat, poza tym pozostał bez zmian. Nie można zatem przyjąć, iż w analizowanej sprawie doszło do likwidacji poprzedniego stanowiska pracy powódki. Przeczy temu i liczba nowoutworzonych referatów podatkowych, i ilość zatrudnionych w nich pracowników, jak i zakres wcześniejszych i obecnych obowiązków kierownika I Referatu Podatków Dochodowych i Podatku od Towarów i Usług.

Sąd meriti stanął także na stanowisku, że okoliczności badanej sprawy nie pozwalały na wydanie orzeczenia, w przypadku uznania przez sąd zasadności powództwa, na podstawie art. 45§2 k.p. w zw. z art. 42§1 k.p. Zgodnie z art. 45§2 k.p. Sąd pracy może nie uwzględnić żądania pracownika uznania wypowiedzenia za bezskuteczne lub przywrócenia do pracy, jeżeli ustali, że uwzględnienie takiego żądania jest niemożliwe lub niecelowe; w takim przypadku sąd pracy orzeka o odszkodowaniu. Ponadto w myśl art. 4771 k.p.c. jeżeli pracownik dokonał wyboru jednego z przysługujących mu alternatywnie roszczeń, a zgłoszone roszczenie okaże się nieuzasadnione, sąd może z urzędu uwzględnić inne roszczenie alternatywne. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 marca 2015 r., III PK 115/14, stwierdził kategorycznie, iż przepis 45§2 k.p. pozwala Sądowi pracy nie uwzględnić zgłoszonego w pozwie żądania przywrócenia do pracy i w jego miejsce orzec o odszkodowaniu, lecz tylko wtedy, jeżeli ustali, że przywrócenie do pracy byłoby niemożliwe lub niecelowe. Zwrot „jeżeli ustali” użyty w wymienionym przepisie wskazuje jednoznacznie, że przyznanie pracownikowi innego roszczenia niż przez niego wybrane, jest wyjątkiem, którego dopuszczalność zależy od ustalenia, iż przywrócenie do pracy byłoby niemożliwe lub niecelowe. Skoro orzeczenie o roszczeniu innym niż dochodzone przez pracownika jest wyjątkiem od reguły związania sądu żądaniem pozwu, przepis art.45§2 k.p. należy interpretować ściśle. Ocena w tym zakresie powinna zmierzać do wyjaśnienia, na ile w świetle okoliczności konkretnej sprawy restytucja rozwiązanego lub przekształconego stosunku pracy jest realna i czy reaktywowany w wyniku wyroku sądowego stosunek pracy w jego dotychczasowej postaci ma szansę na prawidłowe funkcjonowanie (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 maja 2011 r., II PK 276/10, LEX nr 949027).W ocenie Sądu, w realiach rozpatrywanej sprawy, brak jest podstaw faktycznych i prawnych do zastosowania normy prawnej zawartej w cytowanym art.45§2k.p., to jest orzeczenia odszkodowania w miejsce roszczenia zgłoszonego przez powódkę, a dotyczącego przywrócenia do pracy u strony pozwanej na poprzednich warunkach pracy i płacy. Wydając uzasadniany wyrok Sąd miał przede wszystkim na względzie stopień naruszenia przepisów prawa przez pozwanego pracodawcę przy dokonaniu wypowiedzenia powódce dotychczasowych, umownych warunków zatrudnienia oraz okoliczności tego wypowiedzenia. Ponadto Sąd miał również na uwadze szczególną sytuację życiową powódki, która w dniu 19 maja 2019r. osiągnie wiek emerytalny i o ile zachce, będzie mogła wówczas przejść na emeryturę, a to oznacza, iż wysokość uzyskiwanego przez nią wynagrodzenia będzie kształtowała wysokość przyszłego świadczenia emerytalnego powódki, a co z tym idzie odpowiednie zabezpieczenie materialne M. P. w okresie, kiedy nie będzie ona już chciała lub nie będzie już w stanie dalej świadczyć pracy na rzecz pozwanego. Nie bez znaczenia jest także w tym kontekście sprawy dobra opinia dotycząca zawodowego profesjonalizmu powódki pochodząca od pozwanego pracodawcy, jak również harmonijne relacje z dotychczasowymi podwładnymi, co dobrze rokuje na przyszłość i kształtuje pozytywny wizerunek pracodawcy w lokalnym środowisku.

Mając zatem wszystko powyższe na uwadze Sąd Pracy doszedł do przekonania, że powództwo jest zasadne i jako takie podlegało- na podstawie art.45§2k.p. w zw. z art. 42§1k.p. -uwzględnieniu w całości, o czym też orzekł jak w punkcie 1 wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w punkcie 2 wyroku, a to na zasadzie odpowiedzialności za wynik procesu wyrażonej w art. 98 k.p.c. Powódka wygrała proces co do zasady, dlatego też stosownie do treści przywołanego przepisu strona pozwana powinna zwrócić jej poniesione koszty procesu, na które składała się uiszczona przez powódkę opłata od pozwu w kwocie 3.420,00zł. oraz wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika w osobie radcy prawnego w wysokości 60,00zł. zgodne z § 11 ust. 1 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat

za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (t.j.-Dz. U z 2013r., poz. 490) - w sumie 3.480,00zł.

I., dnia 11 grudnia 2017r.

SSR Alicja Lisiecka